

LIVETS MUSIKK

Livets musikk...kalles mystikk. Selv om man kan lese og studere det, er dette til ingen nytte hvis det ikke følges opp i praksis. Hvis en person spør "Hvis jeg spiller og øver meg via en bok, kan jeg så bli en stor sanger?" Nei, du trenger en lærer til å vise deg hvorledes du skal bruke stemmen din, og hvordan man lager musikk." Hvis man har en lærer, kan man på ti år oppnå det man ikke kan nå alene på hundre år. Det er denne rolle en spirituell lærer har.

Den eneste årsak til at sjelen er kommet inn i denne "kroppen av leire" - eller materien, er for å erfare livets musikk og gjøre musikken tydelig for den selv.

Livets musikk viser sin melodi og harmoni i våre daglige erfaringer. Ethvert talt ord er enten en sann eller falsk tone i forhold til den ideelle skalaen. En personlighets tone kan være hard som en trompet, mens en annens kan være bløt som fløytens høye toner.

Naturen og livet krever en viss standard mht forståelse, tenkemåte og levemåte. Dette kan læres ved å lære melodi og rytme; ikke bare gjennom læring, men ved selv å være melodien, og ved selv å være den spesielle

rytmen som utgjør livets musikk. Det er slik lykken oppnås; den lykken som hver eneste sjel søker. Og det er på denne måten man fortsatt vil utvikle seg, inntil man får kontakt med den guddommelige ånd; ånden som gjennomtrenger alt og er alle steder.

Hvert individ komponerer sitt eget livs musikk. Hvis man sårer en annen, oppstår det disharmoni. Den som forårsaker forstyrrelsen, forstyrrer også seg selv, og det oppstår disharmoni i livets melodi. Hvis vi kan skape følelsen av glede og takknemlighet hos en annen, forbedrer vi vårt eget liv, og blir ved dette mer levende. Uansett om man er bevisst dette eller ikke, blir ens tanker påvirket til det bedre gjennom en annens glede og takknemlighet. Kraften og vitaliteten økes, og livets musikk blir mere harmonisk.

Ved dannelsen av et menneskes personlighet er det helt nødvendig å lære og takle verden; der man møter sorger og problemer, fornøyelser og smerte. Det er svært vanskelig å skjule følelser for omgivelsene, men det er samtidig slik, at et klokt menneske vet, at det ikke er meningen at man alltid skal vise alle sine følelser. Et alminnelig menneske reagerer ofte automatisk på enhver ytre påvirkning eller på en indre impuls. Og på denne måten kan mennesket finne det vanskelig å følge loven om livets musikk.

For et klokt menneske er livet musikk. Og i denne symfonien må man spille en bestemt rolle. Hvis man føler, at ens hjerte har dalt i toneleie, og livet på dette tidspunktet krever et høyere toneleie av en, da vil man oppdage at man har feilet i å spille den musikk som forventes.

Dette er prøven, som gjør det mulig å skjelve en gammel sjel fra en barnlig. Barnesjelen gir seg hen til enhver følelse, mens den modne sjel vil anslå et høyere toneleie på tross av alle vanskeligheter. Der er øyeblikk, hvor latter må holdes tilbake og det er tidspunkt, hvor tårer må holdes tilbake. Og de som er kommet til det nivå, hvor de kan spille sin rolle i livets drama korrekt og effektivt, har til og med kontroll over sine ansiktsuttrykk. De kan endog endre tårer til smil og smil til tårer. Man kan spørre: "Er det ikke hyklerisk ikke å være naturlig?"

Den som kan styre sin natur er mer naturlig. Dette menneske er ikke bare naturlig men mestrer naturen. Den som ikke har makt over naturen, er svak til tross for sin naturlighet.

Det må dessuten forstås, at virkelig sivilisasjon betyr livskunst. Hva består denne kunst i? Det er å kjenne livets musikk. Når en sjel har våknet opp til livets kontinuerlige musikk, vil sjelen se det som

sitt ansvar og plikt å spille sin rolle i det ytre liv, selv om det er i motsetning til menneskets indre situasjon der og da. Å kunne dette krever innsikt.

På ethvert tidspunkt i vårt daglige liv må vi vite "hva krever livet av meg, hva ber det om, og hvordan skal jeg klare utfordringene i mitt liv"? Dette krever at man er helt våken i forhold til livet. Man må ha innsikt i menneskets natur, og samtidig fullt ut erkjenne sin egen tilstand. Hvis vi sier, "Jeg er som jeg er. Hvis jeg er trist er jeg trist, hvis jeg er glad er jeg glad", så er ikke dette godt nok. Selv jorden vil ikke bære en person, som ikke vil leve opp til tilværelsens krav. Himmelen vil ikke tolerere og rommet vil ikke imøtekomme den som ikke er parat til å gi det som tilværelsen krever av oss. Hvis dette er sannheten, så er det best enkelt og villig å imøtekomme livets krav.

Et orkester har en dirigent, det er mange som spiller musikken, og enhver musiker må bidra med sin del til fremførelsen. Hvis musikeren ikke spiller korrekt, er det hans/ hennes ansvar. Dirigenten vil ikke godta forklaringer som: jeg gjennomførte ikke dette korrekt fordi jeg var for trist eller fordi jeg var for glad. Dirigenten er ikke opptatt av musikerens tristhet eller glede. Hun er opptatt av den delen, som denne spesielle musikeren skulle spille i symfonien. Dette er vårt livs beskaffenhet. Jo mer vi utvikler oss, jo vanskeligere og viktigere blir vår del i orkesteret. Og jo mere bevisst vi blir dette ansvar, jo mere effektivt kan vi på

tilfredsstillende måte fremføre vår del av livets symfoni.

Hva er nødvendig for å kunne ha denne kontrollen over seg selv? Man må ha kontroll over sitt indre, fordi enhver ytre handling bare er et uttrykk for ens indre tilstand. Den første kontroll vi må oppnå er derfor kontrollen over oss selv, Vårt indre selv. Dette gjøres ved å forsterke viljen samt ved å forstå livet bedre.

Personlighetens kunst er som musikkens kunst: det kreves trening i å lytte og i å utvikle stemmen. For et menneske som kjenner livets musikk, blir personlighetens kunst naturlig. Det er ikke bare ukunstnerisk, men også umusikalsk, når en sjel viser mangel på denne kunsten i sin personlighet. Når et menneske betrakter en sjel som en note i et musikkstykke og lærer å gjenkjenne hvilken tone den har; klangløs eller skingrende, høy eller lav, og til hvilket stemmeleie den tilhører, det mennesket blir en sjelskjenner, og vet hvordan man forholder seg til alle. I dets handlinger og ord vises kunsten: det harmoniserer med atmosfærens rytme, med klangen i de mennesker det møter og med temaet i enhver situasjon.

Å bli forfinet betyr å bli musisk. Det er den musiske sjel, som er kreativ i sin personlighet. Uttrykt i forskjellige toneleier, vil det samme ord endre betydning. Et ord uttalt på det rette tidspunkt og holdt tilbake på et tidspunkt, hvor det ikke skal sies, fullender livets musikk.

Hvis man løftet blikket over denne verdens illusjon og ser opp og spør Gud, "Fortell meg hemmeligheten og mysteriet bak ditt skapelsesverk", vil man få svaret, at enhver ting og ethvert vesen skal være på rette plass, og hver for seg være opptatt av å utføre det arbeide, som skal gjøres for å gjennomføre naturens plan. Livet er en symfoni, og gjennom sine handlinger spiller det enkelte menneske sin del av partituret.

Hvert menneske representerer en tone i denne musikken, og det skaper livets symfoni. Et menneske spiller rent og et annet menneske spiller falsk, et menneske treffer rett tone, et annet spiller galt. På denne måte skaper eller forstyrrer ethvert menneske musikken. Åpenbaring kommer fra forståelsen av denne musikk. Man kan ikke lære det, man kan ikke undervise i det, men man kan stemme sitt hjerte til det toneleie hvor hjertet begynner å leve og fryde seg over livets musikk.

Fremskrittets sanne vei i musikk er å utfolde seg fritt, gå fremad, ikke bry seg om hva andre tenker og sammen med ens musiske utvikling å harmonisere sjelens liv, ens omgivelser og ens oppgaver.

Vil du vite mer om sufismen?

<http://www.sufi.no>